

Arrest

nr. 202 077 van 5 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 september 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een besluit tot terugwijzing. Dit besluit treedt in werking vanaf de invrijheidstelling van verzoeker.

1.2. Via een op 29 december 2014 gedateerd schrijven diende verzoeker, die op dat ogenblik nog steeds in de gevangenis verbleef, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 januari 2017 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 12 januari 2017 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[K.K.S.] [...]

nationaliteit: Iran

[...]

opgesloten in de Gevangenis van Wortel, Kolonie 17, 2323 Wortel

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie van 29.12.2014 op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 05.01.2015 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Mijnheer zit momenteel een gevangenisstraf uit wegens feiten van openbare orde gepleegd tussen 2008 en 2013.

Door zijn persoonlijk gedrag heeft hij de openbare orde op een ernstige manier geschaad. Gezien de veelheid van de door betrokkene gepleegde feiten, de minachting voor de integriteit van de menselijke persoon en van andermans eigendom evenals het geweld dat betrokkene tentoongespreid heeft, werd er een ernstig, reëel en actueel risico voor de openbare orde vastgesteld dat leidde tot de betekening van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing op datum van 03.01.2014 (het MB werd opgesteld op 16.09.2013) en dit om de openbare orde te beschermen en strafbare feiten te voorkomen. Het betekent dat hem gedurende 10 jaar de toegang tot het Rijk wordt verboden. De 10 jaar beginnen te lopen vanaf de invrijheidstelling van betrokkene."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingediende beroep aangezien hij is onderworpen aan een besluit tot terugwijzing en bijgevolg hoe dan ook niet kan verblijven op het Belgisch grondgebied of binnenkomen in het Rijk. Hij betoogt dat verzoeker eerst om een opheffing of een opschorting van het besluit tot terugwijzing diende te verzoeken en niet blijkt dat een dergelijk verzoek werd ingediend. Verweerder geeft aan dat uit artikel 26 van de Vreemdelingenwet, zoals dit bestond voor de wetswijziging van 24 februari 2017, blijkt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een besluit tot terugwijzing geen aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op ontvankelijke wijze kan indienen.

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker betwist dat het besluit tot terugwijzing van 16 september 2013 reeds geldingskracht heeft aangezien hij nog steeds een gevangenisstraf uitzit en dat hij voorhoudt dat hogere rechtsnormen verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Er kan derhalve niet zonder meer worden geoordeeld dat verzoeker geen belang zou hebben bij het ingestelde beroep.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist daarnaast de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep

tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Door de verzoekende partij werd een aanvraag ingediend op grond van bovenvermelde artikelen waarbij de redenen werden uiteengezet waarom hij zich in een buitengewone omstandigheid stelt om de aanvraag in te dienen via de burgemeester van zijn verblijfplaats.

2.

Door de verwerende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoeker niet onontvankelijk of ongegrond bevonden, maar daarentegen "zonder voorwerp" verklaard.

Als motivering waarom zij deze aanvraag niet in overweging neemt, verwijst de gemachtigde naar een ministerieel besluit tot terugwijzing van 3 januari 2014. Dit vormt de enkele reden waarom de aanvraag "zonder voorwerp" wordt verklaard.

De motivering van de bestreden beslissing maakt dit kenbaar:

[...]

Echter, de gemachtigde kan zich niet dienstig beroepen op het geciteerde ministerieel besluit tot terugwijzing. Verzoeker bevindt zich momenteel nog steeds in detentie. Hij verblijft in de gevangenis van Wortel.

Conform artikel 2 van dit ministerieel besluit van 3 januari 2014, heeft het verbod van 10 jaar derhalve nog geen uitwerking:

"Artikel 2. - Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene"

De gemachtigde erkent dit ook in de bestreden beslissing:

...de betekening van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing op datum van 03.01.2014 (het MB werd opgesteld op 16.09.2013) en dit om de openbare orde te beschermen en strafbare feiten te voorkomen. Het betekent dat hem gedurende 10 jaar de toegang tot het Rijk wordt verboden. De 10 jaar beginnen te lopen vanaf de invrijheidstelling van betrokkene."

Deze vaststelling kan niet anders dan betekenen dat de genomen beslissing in het ministerieel besluit van 3 januari 2014 thans nog geen uitwerking heeft. Het verbod zal pas in werking treden van zodra verzoeker in vrijheid is gesteld. De werking ervan is, derhalve, opgeschort.

Er anders over oordelen zou betekenen dat de termijn van 10 jaar in het ministerieel besluit voor onbepaalde duur zou verlengd worden, waarbij de eigenlijk termijn van 10 jaar pas een aanvang neemt bij de invrijheidstelling van verzoeker.

Uit deze feitelijke vaststelling volgt dat de verwerende partij niet kan oordelen dat de aanvraag van verzoeker "zonder voorwerp" moet worden verklaard, aangezien de uitwerking van het ministerieel besluit is opgeschort tot het moment waarop verzoeker in vrijheid wordt gesteld.

Door aldus te oordelen, schendt de verwerende partij artikel 9bis Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

4.1.2. De Raad merkt op dat verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid wanneer hij dient te oordelen over een aanvraag om machtiging tot verblijf die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend. In casu kan niet worden geconcludeerd dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf af te wijzen op basis van het feit dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker een risico vormt voor de openbare orde en deze vaststelling de bevoegde staatssecretaris ertoe bracht om, ter bescherming van de openbare orde en om te voorkomen dat verzoeker in het Rijk nieuwe strafbare feiten zal plegen, een beslissing tot terugwijzing te nemen. Het betoog van verzoeker dat het besluit tot terugwijzing van 16 september 2013 pas uitwerking heeft vanaf zijn invrijheidstelling geeft geen aanleiding tot een ander besluit. Het gegeven dat verzoeker pas nadat hij zijn gevangenisstraf heeft ondergaan het land zal dienen te verlaten en vanaf dan gedurende tien jaar niet naar België mag terugkeren doet immers geen afbreuk aan het bestaan en de inhoud van het besluit tot terugwijzing.

Het feit dat verweerder geen gunstig gevolg geeft aan verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 december 2014 laat ook geenszins toe te concluderen dat verweerder de termijn van tien jaar gedurende dewelke verzoeker zich niet opnieuw op het Belgisch grondgebied mag begeven en die pas ingaat bij zijn invrijheidsstelling zou hebben verlengd of dat hij zou zijn voorbijgegaan aan de vermelding in dit besluit dat de inwerkingtreding ervan bepaald is op de datum van verzoekers invrijheidsstelling.

De kritiek die verzoeker heeft inzake de door verweerder gebruikte terminologie ("zonder voorwerp verklaard") – waaruit hoe dan de weigering om de machtigingsaanvraag in te willigen blijkt – laat op zich niet toe te oordelen dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of één van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur heeft miskend.

De toelichting van verzoeker laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis, 21 en 26 van de Vreemdelingenwet, zoals deze bestonden voor de wetwijziging van 24 februari 2017, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"1.

Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder meer uiteengezet waarom hij van oordeel was dat zijn correctionele veroordeling geen beletsel vormde om hem een verblijfsmachtiging toe te staan en waarom hij geen actueel gevaar meer vormde voor de openbare orde.

Deze verwerende partij heeft deze argumentatie niet beantwoord.

In de bestreden beslissing wordt namelijk slechts verwezen naar het eerdere ministerieel besluit tot terugwijzing van 3 januari 2014.

2.

De gemachtigde kan echter - gelet op artikel 26 van de Vreemdelingenwet - het aan verzoeker betekende besluit tot terugwijzing intrekken of opschorten en eventueel een verblijfsmachtiging toestaan, indien verzoeker voldoende bewijzen aanbrengt die wijzen op een reclassering en op voldoende nauwe banden met België.

Door de verzoekende partij werd op zijn fouten gewezen en zijn wens om zich te verbeteren (zie de motivatie in de aanvraag tot machtiging van verblijf).

De verblijfsituatie van verzoeker woog erg zwaar op hem. Hierdoor is hij aan lager wal geraakt en in contact gekomen met de justitiële diensten. Verzoeker werd verschillende malen veroordeeld en verblijft thans in de gevangenis van Wortel.

Verzoeker is tijdens zijn detentie tot het besef gekomen dat, door hard tegen de muur te lopen, hij zijn leven opnieuw op de rails moet krijgen.

Hij verblijft hier thans meer dan 16 jaar, spreekt perfect Nederlands, heeft hier zijn vrienden en familie. Alle ingrediënten zijn aanwezig voor verzoeker om zijn leven uit te bouwen als een gewone burger, zolang het juiste kader hiervoor wordt gecreëerd.

Alles staat of valt met een legaal verblijf. Elk toekomstperspectief voor verzoeker wordt hierdoor bepaald.

Bovendien verblijft verzoeker sinds 2000 in België en deed hij zijn uiterste best om zich te integreren, een grote vrienden- en kennissenkring op te bouwen en Nederlands te leren. Door verzoeker werd een asielaanvraag ingediend op 4 augustus 2000. Deze aanvraag werd uiteindelijk afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in 2002. Hij heeft bovendien een legaal verblijf gehad in België en hij heeft een minderjarig, Belgisch kind.

Deze elementen werden aangehaald door de verzoekende partij in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Dit blijkt bovendien uit het administratief dossier.

Artikel 21 Vreemdelingenwet voorziet hierom onder meer dat een vreemdeling die op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verblijft sedert minstens tien jaar niet mag worden teruggewezen.

3.

Het is derhalve in voorliggende zaak kennelijk onredelijk om te stellen dat het loutere feit dat aan verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend tot gevolg zou hebben dat zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden "zonder voorwerp" zou zijn.

De bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle nuttige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze.

Door aldus te oordelen, schendt de verwerende partij artikel 9bis, artikel 21 en artikel 26 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

4.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 21 van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt in welke gevallen geen beslissing tot terugwijzing of uitzetting kan worden genomen. De in casu bestreden beslissing is evenwel geen beslissing tot terugwijzing of uitzetting. Het artikel 21 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker verwijst werd bij het nemen van de bestreden beslissing bijgevolg niet toegepast en is ook niet toepasselijk. Een schending van dit wetsartikel kan daarom niet worden vastgesteld.

4.2.2.2. Artikel 26 van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden."

Verzoeker wijst erop dat verweerder op basis van voormelde wetsbepaling het terugwijzingsbesluit dat hem werd betekend kon opschorten of intrekken. Het feit dat verweerder dit niet heeft gedaan impliceert evenwel niet dat deze bepaling werd geschonden. Uit de artikel 26 van de Vreemdelingenwet kan immers geen verplichting worden afgeleid voor verweerder en de bestreden beslissing vormt ook geen antwoord op enige vraag tot opschorting of intrekking van een terugkeerbesluit die verzoeker aan verweerder zou hebben gericht. Verzoeker heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de

opschorting of intrekking te vragen van het besluit tot terugwijzing van 16 september 2013. Hij heeft daarentegen een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend. Een dergelijke aanvraag kan, zelfs indien de aanvrager aanvoert nauwe banden te hebben met België – een gegeven dat in aanmerking werd genomen bij het opleggen van het besluit tot terugwijzing – niet zonder meer worden beschouwd als een vraag tot opschorting of intrekking van een besluit tot terugwijzing.

Een schending van artikel 26 van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. Daarnaast moet nogmaals worden gesteld dat verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat het niet kennelijk onredelijk is om te weigeren om de aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging in te willigen van een vreemdeling die is opgesloten in de gevangenis en ten aanzien van wie werd besloten dat hij, omwille van het gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde, bij zijn invrijheidstelling het land dient te verlaten en gedurende tien jaar niet naar het Rijk mag terugkeren. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder enig nuttig gegeven over het hoofd heeft gezien. Hij verwijst weliswaar naar zijn banden met België, doch zoals reeds gesteld werden deze reeds in aanmerking genomen op het ogenblik dat de beslissing tot terugwijzing werd genomen en er blijkt niet dat verzoeker enig nieuw relevant gegeven aanbracht dat verweerder er had dienen toe te brengen te concluderen dat verzoeker – die opgesloten was en in het verleden meermaals recidiveerde – niet langer een gevaar zou vormen voor de openbare orde, zodat het niet kon volstaan te verwijzen naar het feit dat hij een gevangenisstraf uitzat, naar de gepleegde inbreuken op de strafwet en het gegeven dat eerder werd besloten tot de afgifte van een besluit tot terugwijzing. Verzoeker verduidelijkt ook niet waarop hij doelt wanneer hij stelt dat hij bewijzen aanbracht die wijzen op zijn reclassering. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt enkel dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een identiteitsstuk voegde.

Verzoekers beschouwingen laten de Raad niet toe te oordelen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende:

“1.

Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf expliciet beroep gedaan op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het prive-, gezins- en familieleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3.

Vooreerst moet worden nagegaan of de verzoekende partij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoeker verblijft sinds 2000 in België en deed zijn uiterste best om zich te integreren, een grote vrienden- en kennissenkring op te bouwen en Nederlands te leren.

Door verzoeker werd een asielaanvraag ingediend op 4 augustus 2000. Deze aanvraag werd uiteindelijk afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in 2002.

Door verzoeker werd hierop een aanvraag ingediend krachtens artikel 9, derde alinea Vreemdelingenwet, dewelke als onontvankelijk werd verklaard.

Nadat er nieuwe elementen voorhanden waren, werd er door verzoeker een nieuwe asielaanvraag ingediend op 8 juni 2006. Helaas werd ook deze aanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen afgewezen.

Verzoeker verkreeg een tijdelijk verblijf van 3 oktober 2007 tot en met 11 januari 2009.

Verzoeker werd gedurende deze periode gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Nadien werd door verzoeker op 17 augustus 2009 een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, dewelke als ontvankelijk doch ongegrond werd beschouwd.

Uit dit overzicht mag blijken dat verzoeker steeds verbleef op het grondgebied en zijn intentie kenbaar maakte tot het verkrijgen van een legaal verblijf.

Daarnaast heeft verzoeker door de jaren heen een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM in België. In die tijd heeft hij een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie hij hechte banden heeft.

In het bijzonder heeft verzoeker een relatie gehad met mevrouw [F.N.], [...] (Iran). Zij bezit de Belgische nationaliteit.

Samen kregen zij een kind:[M.K.K.], [...], van Belgische nationaliteit.

Hun relatie liep spaak, doordat verzoeker aan lager wal is geraakt en in aanraking kwam met de gerechtelijk apparaat.

Niettemin is en blijft verzoeker de vader van zijn kind, met Belgische nationaliteit.

Het kind van verzoeker heeft er alle belang bij dat hij in België blijft.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het privé, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Geen enkele belangenafweging werd evenwel gemaakt door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 8 EVRM.

5.

De bestreden beslissing zou het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken. waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

4.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is daarenboven pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is bijgevolg voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad merkt ook op dat uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 niet kan worden afgeleid dat op verweerder de plicht rust om steeds toe te lichten waarom hij van oordeel is dat een administratieve beslissing niet in strijd is met een hogere rechtsnorm of dat verweerder steeds dient uiteen te zetten welke belangenafwegingen hij doorvoerde alvorens een beslissing te nemen (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient in eerste instantie te worden geduïd dat verweerder in het besluit tot terugwijzing, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, reeds uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij verzoekers belangen ondergeschikt achtte aan de belangen van de samenleving en verzoeker niet meer in het Rijk mocht verblijven. Verweerder heeft in dit besluit immers verzoekers verblijfsrechtelijke voorgeschiedenis weergegeven en gemotiveerd dat verzoeker niet tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd en dat diens vroegere partner en haar dochter België hebben verlaten, zodat hij zich niet op een familieleven in het Rijk kan beroepen. Hij heeft tevens toegelicht dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. Verweerder heeft ter onderbouwing van dit standpunt de strafbare feiten die verzoeker pleegde opgesomd en diens gewelddadige gedrag en gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen benadrukt.

Uit een uitvoerige nota die werd opgesteld naar aanleiding van verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd blijkt dat verweerder verzoekers persoonlijke situatie nogmaals onderzocht en vaststelde dat hij nog steeds in de gevangenis is opgesloten en dat er uit de beschikbare stukken niet kan worden afgeleid dat er sprake is van enig gezins- of familieleven in België.

Er kan op basis van verzoekers betoog – inclusief zijn verwijzing naar een niet aangetoond “*sociaal en economisch welzijn*” en de al even vage vermelding van een “*netwerk*” – geenszins worden geconcludeerd dat hij enig beschermingswaardig privé- of gezinsleven in het Rijk heeft dat door verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, over het hoofd zou zijn gezien en dat in casu een nieuwe of verdere belangenafweging zou vereisen.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,	voorzitter
-------------------	------------

dhr. T. LEYSEN,	griffier
-----------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

G. DE BOECK